

No. 9. }

September 1886.

{ 12te Aargang.

Liljen og Violen.

Solt den gule Lilje stod og kneiste,
 Selvbevidst den høit sit Hoved reiste,
 Stiv og strunk i al sin Herlighed.
 Ved dens Fod den blaa Viol saa stille
 Bly, beskeden helst sig skjule vilde,
 Ydmyg høied den sit Hoved ned.

Herren gif igjennem Edens Have —
 "Som fortjent nu hver skal saa sin Gave:
 Prang du Lilje i din Farvepragt!
 Men du Lille, dig jeg skjænker Duften,
 Saa med Bellugt du opfylder Luften;
 Elfses skal du trods din ringe Dragt."

Eva kom, den Jordens Herferinde,
 Hun, saavel som siden hver en Kvinde,
 fandt Violen, Liljen gif forbi.
 Lad en Gang os Blomstens Tante høre:
 "I min Høihed Ingen tør mig røre!" —
 Tænkte Liljen, Glæde fandt deri.

Men Violen tænkte: "Jeg er rede,
 Overalt jeg vil min Duft udbrede,
 Glad og villig følge Herrens Bud!
 For mig aabnes alle Vindver, Døre,
 Fattigmand jeg og kan Glæde gjøre;
 For din rige Skjænt had Tak, o Gud!"

N. B.

Max og Robert,
eller
Uretfærdigt Gods har ingen Betsignelse.

(Slutning.)

Aftenkunringen begyndte at indtræde, da Max vendte tilbage. Hans lille Ven sad som igaar paa Trappen til Bagbygningen; Robert vovede neppe at se paa den Anden, uagtet hans varme Hjerte inderlig længtes efter at tale et venligt Ord.

Max udførte først samvittighedsfuldt sit Arbejde, derpaa traadte han hen til Robert og rakte Haanden imod ham: "Vær ikke vred, fordi jeg var saa uartig imod dig," bad han.

Den Lille troede, at han havde hørt galt; i hans Dine var et Spørgsmaal at læse, som han ikke kunde udtale men derpaa blev hele hans Ansigt lysere: "O Max," jub lede han, 'jeg er saa glad over, at du igjen holder af mig, — det gjorde mig saa ondt, at du var vred paa mig."

"Snak ikke mere saa," afbrød den Anden ham; "du havde Grund til at være vred, ikke jeg, der har baaret mig sliq ad. — Se engang Robert, hvad jeg har!" og han trak tre Kroner op af Lommen. Spørgende betragtede den lille Ven ham paany: "Disse skal min Herre have, for at jeg igjen kan saa gjort det godt. . . ."

"Hvor har du faaet dem?" Robert kunde neppe komme sig af sin Forbauselse.

Max fortalte Alt. — "Din Kjonne Kniv er borte?" spurgte Robert fuld af Beundring.

"Na, det maa ikke bedrøve dig, for jeg er bleven meget mere fornøiet, siden den tom væk! Bedre slet Intet at haave, end en ond Samvittighed, — din Moder sagde det jo."

Robert nikkede ivrig. "Og du vil nu bringe din Herre Pengene?"

Max's Ansigt blev noget langt: "Nei, det frygtede jeg for vilde løbe ilde af. Hidtil slog han mig aldrig, saa meget han end truede, . . . fordi jeg ikke havde gjort nogen Uret, . . . men nu kom han ganske til at jage mig . . . og hvad skulde der saa blive af mig? . . ."

Robert var meget bekymret.

"Hvad skal jeg nu gjøre?" spurgte Max igjen.

Robert taug en Stund: "Jeg ved ikke," svarede han derpaa; "men Moder ved det, hun ved bedste Alt! kom med til hende!"

Han vilde gribe Vennens Haand, men denne vægrede sig.

"Hun er syg søg vil vel slet ikke se en saadan fremmed Gut. . . ."

"Hun bliver jo frisk igjen!" svarede Robert jublende; "og siger dig gjerne, hvad du skal gjøre."

Max nølede fremdeles. "Hør, Robert, har du glemt, at jeg igaar kaldte dig Broder Langnæse!"

"Det gjør Intet! De Andre kalde mig bestandig Smaanese! Og nu holder du igjen af mig, saa ere vi lige gode Venner igjen! kom kun med!" Den Lille raabte allerede i Trappen paa sin Moder, han kunde ikke vente, til han havde naaet Taqkammeret, og da han endelig naaede det, ilede han med Stormskridt hen til Sengen, idet han reo sin Ven med sig. Den Syge kunde først ikke forstaa et Ord, sliq talte Børnene i Munden paa hinanden; men derpaa fortalte Max, da han blev op'ordret dertil, paa det nøieste, hvad der var forefaldt.

"Behøver man at frygte saa meget for sin Herre?" spurgte Robert, da Vennen havde endt sin Beretning.

"Visseelig ikke, den, som gjør det Rette, behøver ikke at frygte for Noget; men kanske kunde vi gjøre det lettere for ham. Du kan hente Kristian Häuser herop, Robert, jeg vil da fortælle ham Alt saaledes, at han indser, hvor brao Max nu har handlet"

Robert stirrede forstræket paa sin Moder, han skulde alene gaa ind i Butikken, hvor der var saadan Skrigen og Piben om hinanden, — hvor den uhyggelige Ravn og Papegoierne var, — træde frem lige overfor den Mand, der gjorde sliqe Grimaser. . . . O nei, det gif ikke an. Men hans Moder havde sagt, at den, som gjorde det Rette, ikke behøvede at frygte for Noget, og Gud vilde nok hjælpe ham, — Max vilde jo saa gjerne, at han skulde gjøre det, — saa gif

hin uden at sige noget mere. Hvor glædede han sig ikke siden efter over, at han havde gjort det; Kristian havde slet ikke været saa slem, havde endog smilt ventlig, da han saa ind i det blege, ængstelige Ansigt. Og da han hørte den Sygges Beretning, da blev der ikke Tale om at slaa og jage bort; Gutterne havde ikke tænkt, det var muligt; Kristian greb Max's Haand og trykkede den med Varme, idet han sagde: "Det var ret, min Gut, nu kan jeg stole dobbelt paa dig."

Ingen af dem havde bemærket, at strax efter, at Kristian Häuser var traadt ind sammen med Robert, havde en Fremmed vist sig i Døren, som var bleven ladet aaben af dem, og havde hørt Alt med.

Den Syge sagde nu: "Ser du, Max, du haade ingen Grund til at være bange! Jeg glæder mig af mit inderste Hjerte over, at Gud hjalp dig til at fætte denne Beslutning; thi, tro mig, at gjøre Uret bringer ingen Velsignelse. . . ."

"Deri har du sagt Sandhed, Kathrine," faldt den ved Døren Saaende hende i Taler.

Roberts Moder saa op; "Kathrine!" saaledes havde intet Menneſte tiltalt hende, siden hendes elskede Mand for flere Aar siden drog bort. Hun rettede sit Blik stivt paa den hvide Skikkelse som nærmede sig, og et Blødestrig undslap hende; hun troede ikke sine egne Dine; kunde det virkelig være sandt, at den for kort siden som død Begrædte stod foran hende?

"Frants, det er ikke muligt!" stammede hun.

"Og dog er det mig, Kathrine!" raabte hendes Mand, idet han sluttede sin elskede Kone i sine Arme; "efter lang Vandring vender jeg tilbage for aldrig mere at forlade Eder."

Det var en Jubel, som ikke vilde tage nogen Ende.

"Ser du, Max han er ikke død!" jublede Robert, da Faderen havde løst ham i Beivet og gjentagende trykket ham til sit Hjerte.

Derpaa fortalte Frants Reimers, at han for mere end et Aar siden blev til-

raadet at drage til det fjerne Vesten i de forenede Stater, hvor nye Stæder vare opstaaede; thi der lod det sig gjøre at forjæne mange Penge. Derfra havde han et Par Gange strevet til sin Kone; men da Forbindelsen var mangelfuld, maatte Brevene være gaaede tabt. Rig kunde han ikke kalde sig; men han havde medbragt en Sum, som gjorde det muligt for ham at begynde en Forretning med Træffæringsarbejde.

"O Fader, vi have endnu den skønne Witte," raabte Robert, og hentede den frem; "tænk dig, vi havde nær maattet sælge den"

"Gud ske Tak, at det nu ikke mere er nødvendigt!" raabte Moderen; "det var en tung Tanke at skulle maatte stille mig ved den."

Stod det saa daarligt til med Eder?" sagde hendes Mand, dybt greben; "men nu skal det være forbi med al Mangel."

Max havde nærmet sig Essen og betragtede den fuld af Beundring. "Som jeg nylig hørte, finder du stor Glæde i Udfæring," sagde Frants Reimers til Gutten.

Denne nikkede ivrig paa Hovedet.

"Du vilde vel gjerne lære det bedre?"

Max's Ansigt lyste: "O, saa gjerne; men hvorledes skal jeg kunne det?"

"Det kan der vel findes Raad for; jeg kommer vel til at behøve en Læregut. . ."

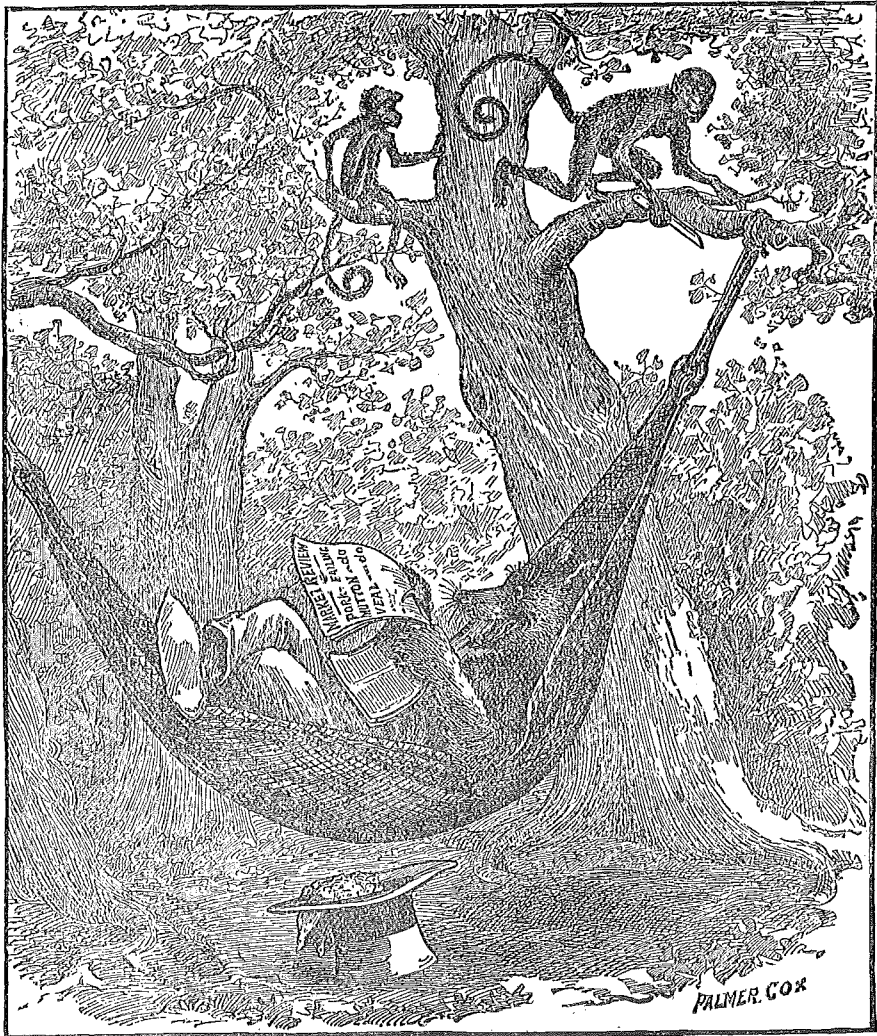
Et Blødestrig undslap Max.

"Men Max," sagde Robert, "hvor-dan skulde det saa gaa med Sultan?"

"Det kan der nok ogsaa blive Raad med," sagde Roberts Fader godmodig; "maaſte overlader dens Herre den til mig, naar jeg byder ham en god Pris for den; jeg kan behøve en aarvaagen Hund; thi til det lille Hus, som jeg vil kjøbe, maa jeg have en Havn."

Nogle Dage efter var allerede Max traadt i sin nye Stilling. Dste talte han Gud for, at han havde hjulpet ham, dengang han nær var bleven liggende i det Døde, og bad om Stykke for Jesu Skyld til at forſage Djævelen og hans Væsen og Gjæringer. Iſær havde han altid en Skræk i sig for al Slags Uærlighed; "thi," tænkte han ved sig selv, "Roberts Moder har Ret, — jeg har selv erfaret det: Uretfærdigt Guds har ingen Velsignelse."

Abekatten hviler sig i Skyggen og studerer Markedspriserne.

Et Ord af Runeberg.

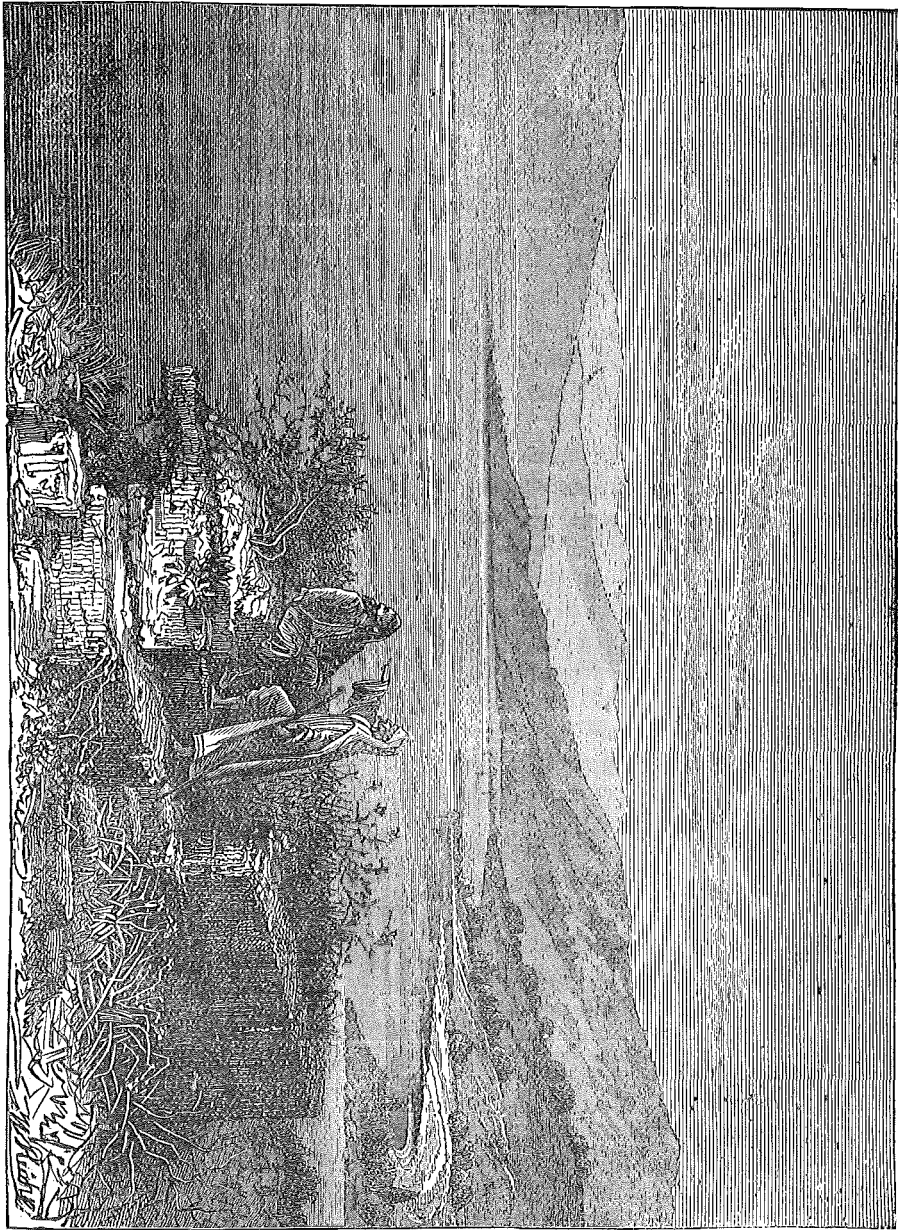
Om Runeberg er meddelt et lidet Træk, som vi tillade os at gengive. Det er den norske Professor Dietrichson, der i "Et Besøg hos Joh. L. Runeberg" har meddelt dette Træk:

I et Selskab hos den allerede den Gang aldrende Digter udtalte flere af Gæsterne sin Glæde over et af hans Digte, og En kom til at sige: hvilken Grund til Stolthed kan ikke den Mand have, der har frembragt et saadant Digt. "Bah," sagde Runeberg,

"hvad er det saa mere? Vi ere alle Bondevioliner, men iblandt ta'r Vorherre os og spiller paa os, og saa ere vi de deiligste Kremonesfere (en berømt Slags Violiner); lægger han os saa fra sig, saa ere vi bare Bondevioliner igjen."

Under samme Besøg faldt Talen paa en eller anden forglemt ædel Gjerning. Runeberg sagde, idet han saa hen for sig: "Na ja, lad nu den være glemt, saa saa Himlens Historieforfattere lidt at gjøre! Jeg mener," tilføiede han "at den Historie, som strives og læses i Himlen, er det Glemte's Historie!"

Kapernaum.

Kapernaum var en af de mange Byer, der laa ved Søen Genezareths skønne og frugtbare vestlige Bred. Navnet betyder "den hundige By". Jesus kaldte den "sin egen Stad", fordi han flyttede hid og havde som et Hjem her, da Indbyggerne i Nazareth forstjode ham. Her helbrede han Peters Svigermoder, Hovedsmandens Tjener,

den Værkbrudne o. Fl. Her kaldte han Mathæus fra Toldboden til Apostel, og mange af hans Apostle vare Fiskere i de nærliggende Byer. Her talte han saa mangt et Livets Ord, ogsaa den "haarde Tale" (Joh. 6), formedelst hvilken Saamange forlode ham. Kapernaum var dengang høit ophøiet indtil Himmelen.

Men den blev nedstodt indtil Helvede, fordi heller ikke denne By agtede sin Besøgelses Tid. Al Byen er nu Intet tilbage uden nogle Ruiner, som I se paa Billedet. Den fordum saa folkerige skønne Egn ligger nu temmelig øde.

Bønnens Magt.

"Egselfom en Fader forbarmer sig over sine Børn, saaledes forbarmer Herren sig over dem, som frygte ham." Se dette vilde Jesus saa inderlig gjerne lægge sine Bønner paa Hjerte, for at saa dem til at tale med deres store himmelske Fader ligesaa villig og tillidsfuldt, som de tale med deres egen kjære Fader eller Moder, og derfor har han atter og atter mindet sine Disciple om, hvor trygt de i Bønnen kunne gaa til denne mægtige Fader, som vil hjælpe dem og blive hos dem, ogsaa naar den Tid kommer, da de forvære hin har givet dem, maa skillas fra dem. For at vise Bønnens Magt fortæller han ogsaa følgende Signelse: I en Stad var der en Gang en Dommer, som var en ond og ugudelig Mand, der gjorde hvad han lystede, uden at bryde sig hverken om Guds Dom eller Menneskers Mening. Til ham kom en Dag en fattig Enke, som havde lidt en stor Uret, og bad ham om at staffe hende Ret. Den Slags Sager var nu Dommeren helst fri for at have med at bestille, og han vilde længe ikke høre paa Enkens Bønner; men, da hun trotig blev ved at gaa til ham, gav han endelig efter for hendes Bøn og staffede hende Ret. Naar nu selv et Menneske og endda saadan en ond Mand vilde høre hvad den stakkels Enke bad om, hvor meget mere maa saa ikke vor Fader, som er i Himlen, være villig til at høre hvad hans Bønnen her paa Jorden bede ham om. Han har da ogsaa bønnet dem saa tit og mange Gange, at hvis det Altsammen skulde opskrives i Boger, vilde vi ikke kunne blive færdige med at læse dem, om vi saa sad og læste hele vort Liv; men nogle saa Exempler paa, hvorledes Gud

hører Bønner, skulle dog vore kjære unge Læsere have:

Den Gang, da Borgerkrigen rasede i Nordamerika for den onde Slavehandels Skyld boede ved Krigen Udbrud en liden Pige med sine Forældre i en Landsby, og hendes Fader maatte som saa man e Andre tage til Hæren. Noget Tid derefter tom Barten og krævede Husleien Moderen fortællerede bedrovet, at hendes Mand var bleven Soldat og at det ikke var hende muligt at staffe Pengene Barten var en haard Mand, som holdt et forfærdeligt Hus og sagde, at han ikke vilde have saadant Stodderpaa indenfor sine Døre. Da han var gaaet, satte Moderen sig ned, skjulte Ansigtet i Hænderne og begyndte at græde bitterlig. Hendes lille Datter, hvem hun havde lært at bede i Tro, kom hen til hende og sagde: "Hvorfor græder du, Moder? Jeg vil bede Gud give os et lidet Hus, saa gjør han det nok" Herimod kunde Moderen jo ikke indvende Noget, og hun hørte Børnet gaa ind i et lidet Kammer ved Siden af Stuen og bede: "O Gud, du har taget Fader fra os, og Moder har ingen Penge, og Manden vil jage os ud paa Gaden, fordi vi ikke kan betale, og saa komme vi til at sidde ude paa Trappen, og Moder bliver forføjet. Giv os et lidet Hus!" Her standfede hun lidt og tilføiede saa: "Na, kjære Gud, det vil du jo nok!" Hun kom helt fornoiet ind i Stuen igjen, fuldt forvisset om, at de vilde saa et Hus. Moderen følte sig ganske bestjæmmet, og de fik ogsaa Lov til at blive boende uden at betale en Dre i Husleie, saa længe Faderen var i Krig; thi Gud hørte den Lilles Bøn og rørte Bertens Hjerte.

Herren bønner os dog ikke altid netop paa den Maade, som vi kunne tænke os eller bede om, men alligevel viser det sig dog, at han har hørt den Troendes Bøn. En fattig Enke, som var Moder til 5 uforsørgede Børn, stod, som det synes, hjælpeløs og forladt men hun var et troende Menneske, som bad til Ham, der har lovet at være de Faderløses Fader og Enkers Forsorger. En Dag gik hun forbi Kirken og saa, at den var aaben; hun gik ind og knælede i Bøn

oppe ved Alteret. Da hun riste sig, fandt hun paa Gulvet en Firkilling. Det kunde man jo nu synes var ikke Meget til saa Mange; men hun tog den i Tro, takkede for den og gik med den ned til Stranden; thi hun boede ikke langt fra Havet og der var Fisken billig, naar Kængsten var god. Den Dag var der netop fanget en stor Mængde Sild. Konen var kjendt Fisk var der Overflodighed af, saa hun fik rigeligt for sin Firkilling; baade hun og Børnene bleve mætte, og endda var der mange til overs. Da kom hun paa den Tanke at røge disse og gaa ud at sælge dem. Som tænkt, saa gjort. Handelen gik godt, udvidede sig og ernærede baade hende og Børnene. Se saaledes opfyldte Gud hendes Bøn og vel signede hendes Tro, da hun tillidsfuldt modtog den tilsyneladende saa ringe Gave fra hans Haand

Endnu blot eet Exempel, som viser, hvorledes Herren stundom giver tydelig tilkjende, at han vil have, vi skulle gaa til ham i Bønner, for at vi kunne komme til at elske ham og takke ham mere og mere. En tør og hed Sommer førte en Landsby præst en Søndag til sin Annekirkel for at holde Gudsstjeneste; thi paa Landet have de fleste Præster to Kirker at prædike i. Udenfor Kirken havde Sognefolkene samlet sig for det meste med forkynte Ansigter; thi Torken havde ødelagt vel omtrent den halve Høst, og kom der ikke snart Regn, vilde det andet Halve blive ødelagt med, og hvad skulde der saa blive at leve af for Folk og Fæ i den kommende Vinter? Noget af Mændene talte med Præsten og klagede for ham. "Have I Tro?" spurgte Præsten, "for saa kunne vi bede Jesus hjælpe os." Ja, de lovede lidt, men mente saa dog nok, at de turde være med til Bønner. Under Gudsstjenesten blev der da bedet om Regn for de tørre Marker, og et Lørdensveir trak op og udøste Strømme af Vand over Jorden; men da Præsten førte hjem og kom til Skjellet mellem de to Sogne, da saa han, at ikke en Draabe var falden i Høvedsognet; det var jo ogsaa kun Anneket, der havde bedet om Regn.

Th.

Soldaten og Bibelen.

I Aaret 1855 kom en Kolportør med nye Testamenter, udbodne paa det brittiske og udenlandske Bibelselskabs Bekostning, til Toulon i Frankrig. Han kom netop paa den Tid, da en Mængde Soldater aif ombord for at overføres til Krim. Han tilbød blandt Andre en Soldat et nyt Testamente. Soldaten spurgte: "Hvad er det for en Bog?"

"Guds Ord," var Svaret. "Lad mig kun saa den," sagde Soldaten. Men da han havde faaet den, sagde han leende: "Den kan være god at læse sin Bibe ved." Kolportøren blev baade ærgerlig og bedrovet ved at høre dette, men han sagde til sig selv: "Det faar nu saa være! Jeg har jo nu givet ham den."

I Marts Maaned 1856 befandt den samme Kolportør sig paa en Rejse i det Indre af Frankrig. Han indlogerede sig i et Værtshus i Landsbyen, hvor han fandt Folkene i stor Sorg over en Son, der ny lig var død. Den sorgende Moder fortalte, at Sønnen Aaret forud var bleven sendt til Krim, og at han var vendt tilbage haardt saaret for at dø i Hjemmet. Men jeg har dog, Gud ske Lov! den Trost at han var glad og havde Fred med Gud, og han trostede baade sin Fader og mig." Siden fortalte Moderen, hvorledes det var gaaet til, og at Sønnen havde fundet sin Trost i en Bog, han havde ført med sig. Hun viste Kolportøren Bogen, og han fandt, at det var et Exemplar af det nye Testamente, af hvilket de første otte eller ti Blade vare revne ud. Men paa Indsiden af Bindet var skrevet: "Modtaget i Toulon (med Datoen), ringeagtet — forsømt — læst — troet — og ved den fundet Frelse."

"De forlanger 50 Sequiner, sagde en venetiansk Adelsmand til en Billedhugger, "for en Buste, der kun har kostet Dem to Dages Arbejde". "De glemmer," svarede Kunstneren, "at jeg har været tredive Aar om at lære at gjøre denne Buste i to Dage." Og Adelsmanden taug og betalte.

Matrosen og Løven.

I Indien gaar en Matros i Land
Med Dren i stærke Arme;
I Urskovens Stygge for Solens Brand
Han strækker sig, mat af Varme.

Knap rinder ham Stedets Farer i Hu,
Saa kommer en prægtig Løve;
Dens Dine ham spørge: hvad vil vel du?
Vil Kræfter du med mig prøve?

Da hvisler det i et Kjømpetræs Top,
Han aner, det Ondt bebuder;
Hurtig som Lynet en Slange sin Krop
Slynger om Løven i Knuder.

Dg snører saa gruelig den ind, at knap
En Smule kan gispe dens Lunger;
Et eneste voldsomt Brøl den undslap,
Saa hult som Torden det ringer.

Matrosen, som er en behjærtet Svend,
Nu ikke længere tøver,
Men iler til Dyrenes Konge hen,
Med Dren han Slangen kløver.

Det synes ham Synd, at det stolte Mod
Bed Slangelift skulde segne;
Dog banker lidt hurtig hans Hjerteblood,
Paa Lat han ikke kan regne.

Først Løven afriver det søle Baand,
Der puffer med sidste Kræfter;
Men saa gaar den hen og slikker hans Haand,
Dg tro den følger ham efter.

Den følger ham ned til den hvide Strand
Over Klipper og dybe Revner;
Den følger hans Baad paa det blanke Vand,
Da ud til Skibet han stævner.

Ja følger ham ud i det vilde Hav,
Da Skibet letter sit Anker,
Dg aander sin Lat fra den dybe Grav,
Saa længe dens Hjerter banker.

Paa Dækket de tjærede Drengene staa,
Men Arbeidet ligger stille,
En tørrer sit Die, En vender sin Skraa,
Saa gjerne de hjælpe ville.

"Giv Baaden!" lyder Kapteintens Bud,
Dg derhen styrte nu Flere;
Men Løven sank, før man Baaden fik ud,
Dg aldrig man saa den mere.

Lankeprog.

1. Tomme Søkke blive fulde af Vind,
Tomme Hjerner af Indbildninger.
Klem dem, saa komme de nok til sig
selv igjen.
2. Vil du give Narren Gift,
Saa ros ham bare.
3. Pralhalse og malede Sværd,
Jugen af dem kan bruges.
Dg dog blive lidt begge satte i forgyldt
Kamme.
4. Den Gjerriges Penge er som den ned-
gaaende Sol,
Jutet Menneſte har Nytte deraf.
5. Det er bedre, at en Daare har en Herre,
End at han selv er det.

Gaade.

Mit Første er en Kvinde fra det gamle
Testament,
Som fik et himmelsk Løfte — hun er dig vel
bekjendt,
Mit Andet er et Klædebon, af skønne Mænd
tit baaret,
Mens gyldne Baand og Ringe de bar om Arm
og Haaret.
Mit Tredte er et Vabsted ubi Amerika,
Hvor mange som helbredede skal hjemvende fra.
M. L.

Duldsning

paa Gaaden i No. 7:

Fremtid.

Rigtig opløst af E. K. L., Watson, Minn.
og J. C., La Crosse, Wis.

Børneblads

12te Aargang.

Prisen er 35 Cts. pr. Exemplar.
Agenter, der selv holde Ravnelliste og
indestaa for Betalingen erholde følgende Re-
duktion:

Pakker paa 5—9 Expl. efter 30 Cts. pr. Expl.

— 10—49 — 25 " —

— 50 og derover efter 20 " —

J. B. Frid.

703 — E. 7th Str., La Crosse, Wis.

Entered at the post office La Crosse,
Wis., as second-class matter.

"Fædrl. og Emigr."s Trykkeri, La Crosse, Wis.